Маленька Ложечка загубилася. Вона лежала у нутрощах старого Черевика, на товстій Устілці й час від часу шепотіла розтріпаному Шнурку:

– Ось побачиш, мене невдовзі знайдуть.

– Не сміши, кумасю, – відповідав їй похмурий Шнурок. – Ніхто й не помітив, що ти зникла. І шукати тебе ніхто не збирається. Як кожного з нас, до речі.

– Як добре було колись, – пустився у згадки старий Черевик. – Пам’ятаю, коли я – такий блискучий! – кожного дня гуляв вулицями, мене поважали усі камінці. Го-го! А як рішуче я керував футбольним М’ячем?!

– Здається, – не вмовчала Устілка, – ти тільки-но й робив, що шастав по калюжах й наскрізь промокав. Тому я, нещасна, постійно страждала нежитю.

– Набридло! – не витримала Ложечка. – Навіщо сперечатися? Загалом, жити треба так, щоб кожна хвилина була цікавою й пізнавальною. Ось, як у мене була. Наприклад, три тижні тому, ми з Хлопчиком зарили на дворі лимонні та помаранчеві кісточки. А потім позаглядали в усі склянки з варенням. На минулому ж тижні ми проводили хімічний експеримент – насипали порошок для прання у молоко й розводили кока-колою...

Ложечка так поринула у спогади, що й не помітила, як і Черевик, й Устілка поснули.

– Моя улюблена кавова Ложечка зникла, – пробурмотіла Мати, перебираючи у буфеті столові набори.

– Синку, – звернулася вона до Хлопчика, – ти не бачив Маленької Ложечки?

– Ти кажеш, Ложечки? – перепитав Хлопчик і зашарівся.

– Так, де моя улюблена Маленька Ложечка? – насупила брови Мати.

– Розумієш, я ще вчора хотів тобі сказати... – почав Хлопчик нерішуче. – Так от, я хотів тобі сказати, що вона... тая Ложечка... вона десь сховалася. І я не можу її знайти.

Мати зітхнула.

– Що ж, будемо шукати її удвох.

– Сюди! Я тут, тут! – вигукнула Ложечка, почувши знайомі голоси.

– Не здіймай тарарам! – зупинив її Шнурок. – Від того лементу, що ти наробила, мене вузлом зав’язало.

– Що, я комусь потрібен? – очунявся і старий Черевик.

– Нікому ми, довговікі, не потрібні, – відрубала Устілка, – і не сподівайся.

– Та ось вона, – зрадів Хлопчик і дістав Ложечку з Черевика.

– Що вона там робила? – поцікавилась Мати.

Хлопчик замислився.

– Згадав! – радо вигукнув він. – Я хотів бути моряком. Наче Черевик – мій корабель, і він починає тонути. А Ложечка допомагає йому вичерпувати воду з трюму.

– Фантазер... – зронила Мати і сварити Хлопчика не стала.

– Так, я дуже потрібна, – задзвеніла Ложечка.

– Яка радість! Про мене пам’ятають, – скрипнув Черевик.

– Можна, я теж буду гратися? І стану тросом? – улесливо звернувся до Хлопчика Шнурок.

– І коли ми будемо гратися? – закричали вони разом.

– Ми будемо гратися завтра, – підморгнув їм Хлопчик. – Коли Мама на роботу піде. У ванні так добре плавати.

Мати підняла Черевик і почала його роздивлятися.

– Ти диви! Треба віддати ці черевики у ремонт. Тоді їх можна буде одягати у негоду.

– Ми ще покозакуємо! – звеселився Черевик.

– Хто ж буде кораблем? – засмутилася Ложечка.

– Нічого не вдієш, доведеться зробити паперовий кораблик, – заспокоїв її Хлопчик.

Мати віднесла Ложечку до буфету. Засинаючи, Ложечка почула, як Хлопчик шепоче:

– До зустрічі, Маленька Ложечко!